



Pa Onze Koster

Want zo noemde ik je ook wel eens, net als iedereen in het dorp... als teken van respect,

Iedereen kende “Karel van Janus van Zjowen van de Lindenboom”, tot ver buiten onze parochie, en wij werden al snel allemaal “die van de koster.” André Jansens kende niemand maar als je over “Dree, Luc of Joland van de Koster” sprak ging er overal een lampke branden.

Het blijft natuurlijk eeuwig jammer dat de relatie met St Jan wat vertroebelde omwille van een misverstand van vele jaren geleden, maar zoals je zelf aangaf, nog maar heel korte tijd geleden.... Maak vooral geen ruzie meer onder elkaar, het leven is te kort om ruzie te maken, allemaal verloren energie....

Je was een echte tovenaars: “ **Als de Koster het niet kan maken.... Dan wordt het moeilijk!**”

Voor alles had je een oplossing, ofwel technisch vernuftig ofwel gewoon praktisch met wat ijzerdraad... begin jaren vijftig moet je een ware legende geweest zijn volgens de verhalen die we dikwijls hoorden.

Met je kersverse nieuwe bruid, ma Julia startte je aan de Weeldestraat in het huisje waar tot voor kort de “Lekkerbek” nog stond, een winkeltje met zaden enz.... Je had toen al een bestelwagen waarvan niemand wist welk merk het was, want iedereen noemde de wagen “**Bloemfontein**”. Daarmee ging je de boer op om van alles te verkopen... van aardappelzetgoed tot bloemen en andere planten... tot in het verre Limburg toe.

Je had die bus ergens in Turnhout geloof ik op de kop getikt, zelf nog gerepareerd met wat ijzerdraad waarschijnlijk en de naam “**Bloemfontein**” die erop bleef staan werd al snel gemeengoed in de omgeving.

Mijn allereerste echte herinneringen gaan ver terug in de tijd.... maar ik denk dat het toch die ene keer was na een schoolfeest, hier achter ons op het Eykantpad in de kleuterschool. Ik herinner me nog precies hoe “**de Lange**” van de fanfare kei hard op zijn bombardon had geblazen en dat “**Cel Pap**” het vel van zijn “**Gros Caisse**” gescheurd was.... Ik had als kleuter net mijn eerste toneelervaring achter de rug als madeliefje of een ander bloemstuk, en het was toen nog een echte Vlaamse Kermis op de speelplaats. Onze pa was nog even gebleven toen wij al naar bed moesten want hij had meegedaan met de prijskamp om een klein varkske te winnen..... en jawel , wie kwam er.... weliswaar een beetje aangeschoten met een big in zijne nek achter 't huis aangestapt... onze pa.

Maanden hebben we toen achter dat beest aangelopen als het weer ontsnapt was uit zijn kot. Iedereen was blij toen de slachter het eindelijk achter in den hof kwam slachten en uitbenen.... om er spek met worsten van maken.

Naast de winkel die jullie samen uit de grond stampten en elk jaar weer groter werd, ging je plots ook buitenshuis werken in Merksplas bij Gust Fransen.

Je ging dan elke morgen na de vroege weekmis met je boterhammen op pad tot zes uur 's avonds want er moesten meer centjes verdiend worden voor het gezin. De familie Jansens-Tilburgs groeide bijna elk jaar met een nieuw, jong geboren familielid. Dat wisten wij op den duur goed in te schatten als kleine bengels, want dan moesten we een dagje naar moemoe en vovo in het Moleneinde.... Ons ma was dan naar 't schijnt een beetje ziek, maar als we thuiskwamen was plots ons Chris, onze Paul of onzen Danny geboren.... weer een mondje extra, en dan vergeet ik nog onze Peter en onze Koen, de kleinste bagadders....

Pake, Je hebt jezelf altijd volledig gegeven, elke dag 's morgens naar de kerk.... Eerst nog om te luiden, de kerk klaarzetten en dan de mis, daarna naar het werk en 's avonds nog op pad voor de winkel of om verzekeringen te verkopen voor den Utrecht in die tijd...

Zelden was je thuis en ook op de zaterdag was er weinig tijd, zeker in het voorjaar niet wanneer je ging sproeien op de boerenvelden, want daar had je ook weer vers brood in gezien, een grote sproeipomp op een tractor met erachter sproeilansen aan beide zijden van wel 12 meter breed. Toen was het sproeimiddel DDT ook nog niet zo'n gezondheidsprobleem, het kwam later pas dat de mensen daar ziek van schenen te worden denk ik. Die periode was dan natuurlijk **quality time** voor mij en onze Luc, als oudste jongens samen met hem op pad.... Dan mochten we mee naar de velden en bossen om mee te gaan sproeien met de boeren. Eigenlijk gingen we gewoon mee om vogelnestjes te gaan zoeken.... Toen mocht dat allemaal nog toen bestond het milieu nog niet.... Toen was er alleen onbezorgd genieten van elkaar.

Op zaterdagavond was er in die tijd nog geen mis om zeven uur, maar op zondag waren er zeker drie en dikwijls nog een **lof** ook in de namiddag. Op familiefeestjes met Kerstmis, Pasen of andere hoogdagen... wanneer onze neefjes en nichtjes allang bij onze oma's en opa's aan het spelen waren kwamen wij pas langs tegen vier uur als iedereen al stilletjes huiswaarts keerde. Om dan wat te compenseren gingen we dan af en toe echt heel zelden, ne crème-glace eten bij **FLORA** in Westmalle of naar den **auto-cinema** in Schilde.... Ook voor ons ma waren dat echte hoogdagen, zo'n uitstapjes samen.

Gelukkig werden we altijd met veel liefde overladen, we hebben nooit anders geweten. Onze pa was streng, maar rechtvaardig.

Saai was het nooit bij de familie Jansens, elk jaar weer moest er worden verbouwd tot ons ma er horendol van werd maar eigenlijk waren het altijd haar plannen waarmee onze pa moest beginnen. Voor ons waren het leuke tijden want onze speeltuin veranderde steeds weer.... elke keer moest de winkel groter worden of hier en daar iets veranderd in ons huis. Op een gegeven moment zaten er in de vitrine vooraan tegen de straat zeker 100 zebravinkjes om te verkopen. Daar had hij dan weer een vogelkooi van gemaakt....

Een paar maanden later trokken we dan putteke winter weer naar 't bos om kerstbomen te kappen, want tegen Kerstmis was het wat slapjes in de winkel.... Dus kwamen er ook kerstballen en heel het kerstgerief bij..... Die kwam Corné Verstraelen dan verkopen aan ons ma, en die durfde nogal eens een paar uur blijven hangen na een cognacske of drie Ik zei het toch al daarnet, het was nooit saai bij de Koster ☺

Samen met Jan van den Burgt stond je mee aan de wieg van carnaval in de buurt, jijzelf en ons ma waren er zot op en gingen in de buurtgemeentes kijken of dat ook hier mogelijk was in Weelde. Hoe groter hoe liever was het motto dan en er werden vele uren uitgetrokken om steeds grotere wagens te bouwen, van Engelse dubbeldekkers tot Franse Concorde vliegtuigen toe. Eén keer gebeurde het zelfs dat hij onder de stoet een kortsluiting veroorzaakte met een ijzeren olieboortoren die wat te hoog was uitgevallen..... nie goed gemeten zeker ???

Toen in Weelde de motorcross microbe had toegeslagen waren we voor een paar jaar vertrokken..... na de hoogmis, wel te verstaan! Soms nog een uur of twee rijden voor we er waren en dan stonden we daar te bibberen in de regen onder een stuk **doorschijnende plastic**, want zo slim waren we wel..... Dat hadden we altijd bij. Tot die keer dat het zo hard regende dat wij als kinderen door de grote mensen vanonder de plastic werden geduwd..... Dat pikten onze pa en ons ma niet zalle!!
Brengt zelf uwe plastic mee als ge niet nat wilt worden, ons mannen staan ook graag droog onder ONZE plastic!!

Toen ikzelf een jaar of 18 was werd het ineens tijd voor vakantie.... Met z'n allen naar een godvergeten camping in Luxemburg want we hadden niks gepland natuurlijk. Dat kon ook moeilijk want er kon op het laatste moment altijd nog iets tussen komen als er plots iemand overleed. Dan kwam onze pa in actie voor de begrafenisondernemer, dan was ik nog vergeten.

Wij dus met heel het gezin op de wilden boef en een tent of twee naar de bergen in Luxemburg. Wat genoten onze ouders daar van, van zo'n paar dagen helemaal voor onszelf..... Wij een beetje "proberen" te vissen want daar bleef het bij. Voor de rest zat onze pa een daar rustig, met een sigaretje voor de tent naar ons te kijken of gingen we wandelen, dat waren de enige vakantiedagen die we samen ooit hebben doorgebracht maar waar we met z'n allen nog steeds met een warm gevoel op terugkijken.



Op familiefeesten was het voor hem een kwestie van prestige om zoveel mogelijk van zijn kinderen te zien opdraven, samen zingen uit de zangboekjes die hij altijd toevallig in de koffer van zijn auto's had liggen, terwijl hij op een klein orgeltje het familieconcert begeleidde..... uren aan een stuk hebben we die liedjes samen met nonkels en tantes gezongen, vooral den Boerenstand moest er dan een paar keer worden door gedraaid.

Jazeker, zingen en het koorke waarvan hij de steunpilaar was bleef tot op het laatst zijn grote passie, waarin hij levenslust bleef vinden. Ik wil ook zeker alle leden van het koorke hartelijk danken voor de wijze waarop jullie allen ook hem altijd hebben opgevangen na die moeilijke periodes waarvan hij zeker wel zijn deel kreeg. Het was voor jullie dat hij steeds weer de kracht vond om opnieuw te beginnen, om na zijn kosterperiode met zijn koorke aan de slag te gaan in het Home te Ravels.

De pastoor en Maria hebben gezegd dat het niet te lang mag duren, andere mensen wilden misschien ook nog iets zeggen. Ik kan over onze pa, mijn vader "de Koster" nog uren praten zonder iets te herhalen, maar dat had hij niet graag dat mensen zichzelf wilden ophemelen. Als er één ding is wat je hem niet kon verwijten was het dat wel..... hij stond altijd in de schaduw.

**Ahwel pa, vanaf nu mag je zelf baden in het licht,
je hebt het dik verdiend.**